UNIONIN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)

30 päivänä kesäkuuta 2011 *

Asiassa C-288/10,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Rechtbank van Koophandel te Dendermonde (Belgia) on esittänyt 2.6.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 10.6.2010, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Wamo BVBA

vastaan

JBC NV ja

Modemakers Fashion NV,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits ja M. Safjan,

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: A. Calot Escobar,

päätettyään ratkaista asian perustellulla määräyksellä työjärjestyksensä 104 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla ja neuvoston direktiivin 84/450/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/7/EY, 98/27/EY ja 2002/65/EY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2006/2004 muuttamisesta 11.5.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/29/EY (sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi) (EUVL L 149, s. 22) tulkintaa.

2 Ennakkoratkaisupyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Wamo BVBA (jäljempänä Wamo), joka harjoittaa ZEB-vaatekauppaketjun toimintaa, sekä JBC NV- ja Modemakers Fashion NV -nimiset yritykset, joilla on kilpailevia myymälöitä, ja joka koskee Wamon asiakkailleen lähettämiä ilmoituksia hinnanalennuksista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin johdanto-osan 6, 8 ja 17 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(6) Tällä direktiivillä lähennetään jäsenvaltioiden lait, jotka koskevat kuluttajien taloudellisia etuja välittömästi vahingoittavia ja siten laillisesti toimivien kilpailijoiden taloudellisia etuja välillisesti vahingoittavia sopimattomia kaupallisia menettelyjä, sopimaton mainonta mukaan lukien. – – Sen soveltamis- tai vaikutusalaan eivät kuulu sellaiset kansalliset lait, jotka koskevat sopimattomia kaupallisia menettelyjä, jotka vahingoittavat ainoastaan kilpailijoiden taloudellisia etuja tai jotka liittyvät elinkeinonharjoittajien välisiin liiketapahtumiin. Suhteellisuusperiaatteen täysin huomioon ottaen jäsenvaltioilla on edelleen halutessaan mahdollisuus säännellä kyseisiä käytäntöjä yhteisön lainsäädäntöä noudattaen. – –

– –

(8) Tällä direktiivillä suojellaan nimenomaisesti kuluttajien taloudellisia etuja elinkeinonharjoittajien sopimattomilta kaupallisilta menettelyiltä. – –

– –

(17) Oikeusvarmuuden lisäämiseksi on suotavaa nimetä ne kaupalliset menettelyt, joita pidetään kaikissa olosuhteissa sopimattomina. Liitteessä I on sen vuoksi täydellinen luettelo kaikista kyseisistä menettelyistä. Nämä ovat ainoat kaupalliset menettelyt, joita voidaan pitää sopimattomina ilman 5–9 artiklan säännöksiin perustuvaa tapauskohtaista arviointia. Luetteloa voidaan muuttaa vain muuttamalla tätä direktiiviä."

4 Sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tämän direktiivin tarkoituksena on tukea sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa ja saavuttaa korkeatasoinen kuluttajansuoja lähentämällä jäsenvaltioiden lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, jotka koskevat kuluttajien taloudellisia etuja vahingoittavia sopimattomia kaupallisia menettelyjä."

5 Direktiivin 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

d) ’elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisillä kaupallisilla menettelyillä’ (jäljempänä myös ’kaupallisilla menettelyillä’); elinkeinonharjoittajan tointa, mainitsematta jättämistä, käyttäytymistä tai edustamista, kaupallista viestintää, mukaan lukien mainontaa ja markkinointia, joka liittyy välittömästi tuotteen myynnin edistämiseen, myymiseen tai toimittamiseen kuluttajille;

_ _”

6 Direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä direktiiviä sovelletaan 5 artiklassa tarkoitettuihin elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiin sopimattomiin kaupallisiin menettelyihin ennen jotakin tuotetta koskevaa liiketointa ja sen jälkeen.”

7 Saman direktiivin 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa palveluiden tarjonnan vapautta eivätkä tavaroiden vapaata liikkumista tämän direktiivin yhdenmukaistamisen alaan kuuluvista syistä.”

8 Sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin 5 artiklassa, jonka otsikko on ”Sopimattomien kaupallisten menettelyjen kieltäminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Sopimattomat kaupalliset menettelyt ovat kiellettyjä.

2. Kaupallinen menettely on sopimaton, mikäli:

a) se on huolellisen ammatinharjoittamisen vaatimusten vastainen;

ja

b) se vääristää olennaisesti tai on omiaan vääristämään olennaisesti menettelyn saavutettavissa tai kohteena olevan keskivertokuluttajan tai, kun kaupallinen menettely on suunnattu tietylle kuluttajaryhmälle, ryhmään kuuluvan keskivertohenkilön taloudellista käyttäytymistä tuotteeseen nähden.

– –

4. Sopimattomia ovat erityisesti kaupalliset menettelyt, jotka ovat:

a) harhaanjohtavia 6 ja 7 artiklassa esitetyn mukaisesti;

tai

b) aggressiivisia 8 ja 9 artiklassa esitetyn mukaisesti.

5. Liitteessä I on luettelo niistä kaupallisista menettelyistä, joita pidetään kaikissa olosuhteissa sopimattomina. Samaa luetteloa on sovellettava kaikissa jäsenvaltioissa ja sitä voidaan muuttaa ainoastaan muuttamalla tätä direktiiviä.”

Kansallinen lainsäädäntö

9 Kaupallisista menettelyistä sekä kuluttajalle annettavista tiedoista ja kuluttajansuojasta 14.7.1991 annetun lain (wet betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de konsument; Belgisch Staatsblad, 29.8.1991; jäljempänä WHPC) 49 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Tätä lakia sovellettaessa alennusmyynnillä tarkoitetaan kaikkea myyntiin tarjoamista ja myyntiä kuluttajalle, jota myyjä harjoittaa valikoiman kausittaiseksi uusimiseksi nopeutetulla menekillä ja tuotteiden hinnanalennuksilla ja josta ilmoitetaan käyttämällä sanaa ’Opruiming’, ’Solden’, ’Soldes’ tai ’Schlussverkauf’ tai jotakin muuta samankaltaista sanaa.”

10 WHPC:n 52 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Vaatteiden, nahkatuotteiden, laukkujen ja kenkien alalla [alennusmyyntejä] saa olla ainoastaan 3.–31.1. ja 1.–31.7. – –”

11 WHPC:n 53 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Alennusmyyntejä edeltävinä kieltoaikoina 15.11.–2.1. ja 15.5.–30.6. on 52 §:n 1 momentissa mainituilla aloilla kiellettyä ilmoittaa tai vihjata ilmoituksissa hinnanalennuksista, – – ilmoituksen paikasta tai ilmoitusmenetelmästä riippumatta.

– –

Ennen kieltoajan voimassaolon alkua on kiellettyä ilmoittaa tai vihjata ilmoituksissa hinnanalennuksista, jotka liittyvät kyseiseen kieltoaikaan.

Kieltoaikana järjestettyihin loppuunmyynteihin ei saa liittää ilmoituksia hinnanalennuksista, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, ja sellaisten edellytysten vallitessa, joista kuningas on päättänyt, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 48 §:n 4 momentin soveltamista.

2. Edellä 52 §:n 2 momentin mukaisesti tehtävissä päätöksissä määrätään alennusmyyntejä edeltävistä kieltoajoista, joina edellä 1 momentissa tarkoitettu kielto on voimassa

Jos 52 §:n 2 momentissa tarkoitettuja säännöksiä ei ole, edellä 1 momentissa tarkoitettua kieltoa sovelletaan myös 52 §:n 2 momentissa tarkoitettuihin [alennusmyynteihin].

– –

4. Edellä 1 ja 2 momentissa tarkoitettua kieltoa, joka koskee hinnanalennuksista kertovia ilmoituksia, ei sovelleta korkeintaan neljä päivää kestävien satunnaisten kaupallisten tapahtumien aikana pidettyihin tuotemyynteihin, joita järjestetään korkeintaan kerran vuodessa paikallisten myyjäryhmittymien toimesta tai näiden ollessa osallisina niiden järjestämisessä.

Kuningas voi määrätä edellytykset, joiden täyttyessä nämä tapahtumat voidaan järjestää.”

12 WHPC kumottiin markkinoiden menettelyistä ja kuluttajansuojasta 6.4.2010 annetulla lailla (wet betreffende markpaktijken en consumentenbescherming; Belgisch Staatsblad, 12.4.2010, s. 20803). Tämä laki tuli voimaan 12.5.2010, ja sen 32 §:ssä on samankaltainen säännös kuin WHPC:n 53 §:ssä.

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymys

13 Wamo lähetti joulukuussa 2009 tietyille asiakkailleen kutsun myymälöissään 18.–20.12.2009 järjestettävään yksityiseen myyntiin. Kutsussa täsmennettiin, että valitut asiakkaat saisivat näiden kolmen päivän aikana huomattavia alennuksia esittämällä kanta-asiakaskorttinsa.

14 JBC NV ja Modemakers Fashion NV vaativat 18.12.2009 Rechtbank van Koophandel te Dendermondea toteamaan, että kutsussa on kyse WHPC:n 53 §:ssä kielletystä ilmoituksesta. Kyseinen tuomioistuin antoi samana päivänä määräyksen, jossa se kielsi Wamoa myöntämästä mitään alennuksia myymälöissään 1.1.2010 asti, ja asetti 2 500 euron uhkasakon todetulle kiellon rikkomiselle.

15 Wamo riitautti määräyksen ja väitti yhtäältä, ettei WHPC:n 53 §:ssä kielletä alennusten myöntämistä vaan mainosviestit, joissa ilmoitetaan tällaisista alennuksista, ja toisaalta, että tämä säännös on joka tapauksessa ristiriidassa sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin kanssa eikä sitä näin ollen voida soveltaa.

16 Koska Rechtbank van Koophandel te Dendermonde katsoi, että sen käsiteltävänä olevan asian ratkaisu edellyttää mainitun direktiivin tulkintaa, se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko [sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi] esteenä senkaltaiselle kansalliselle säännökselle, joka sisältyy [WHPC:n] 53 §:ään ja jossa kielletään ilmoitukset hinnanalennuksista ja sellaisia koskevat vihjaukset tiettyinä ajanjaksoina?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

17 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymys koskee pääasiallisesti sitä, onko sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevaa direktiiviä tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa säädetään yleisestä kiellosta ilmoittaa hinnanalennuksista ja vihjata niistä ilmoituksissa alennusmyyntejä edeltävinä ajanjaksoina tietyillä aloilla.

18 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan silloin, kun ennakkoratkaisukysymykseen annettava vastaus on selvästi johdettavissa oikeuskäytännöstä, unionin tuomioistuin voi kuultuaan julkisasiamiestä koska tahansa ratkaista asian perustellulla määräyksellä, jossa viitataan asiaa koskevaan oikeuskäytäntöön.

19 Unionin tuomioistuin katsoo, että nyt käsiteltävässä asiassa on kyse tästä, koska vastaus esitettyyn kysymykseen on selvästi johdettavissa erityisesti asiassa C-304/08, Plus Warenhandelsgesellschaft, 14.1.2010 annetusta tuomiosta (35–51 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ja asiassa C-540/08, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, 9.11.2010 annetusta tuomiosta (Kok., s. I-10909, 15–38 kohta).

20 Ennakkoratkaisukysymykseen vastaamiseksi on ensiksi määritettävä, pyritäänkö WHPC:n 53 §:n 1 momentilla, joka on pääasian tosiseikkoihin ajallisesti sovellettava säännös, kuluttajansuojaan liittyviin tavoitteisiin, jolloin se kuuluisi sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin soveltamisalaan.

21 Mainitun direktiivin johdanto-osan kahdeksannen perustelukappaleen mukaan sillä nimittäin suojellaan ”nimenomaisesti kuluttajien taloudellisia etuja elinkeinonharjoittajien sopimattomilta kaupallisilta menettelyiltä” ja taataan, kuten muun muassa direktiivin 1 artiklassa todetaan, ”korkeatasoinen kuluttajansuoja lähentämällä jäsenvaltioiden lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, jotka koskevat kuluttajien taloudellisia etuja vahingoittavia sopimattomia kaupallisia menettelyjä” (em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 24 kohta).

22 Sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin soveltamisalaan eivät sitä vastoin kuulu sen johdanto-osan kuudennen perustelukappaleen mukaan sellaiset kansalliset lait, jotka koskevat sopimattomia kaupallisia menettelyjä, jotka vahingoittavat ”ainoastaan” kilpailijoiden taloudellisia etuja tai jotka liittyvät elinkeinonharjoittajien välisiin liiketapahtumiin (ks. em. asia Plus Warenhandelsgesellschaft, tuomion 39 kohta ja em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 21 kohta).

23 Käsiteltävästä asiasta on todettava, että WHPC:n 53 §:n 1 momentin tavoitteet eivät ilmene selvästi ennakkoratkaisupyynnöstä.

24 Rechtbank van koophandel te Dendermonde viittaa ensiksi etenkin Arbitragehofin 2.3.1995 antamaan tuomioon, joka on annettu yli kymmenen vuotta ennen sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin antamista, ja toteaa ainoastaan, että ”aikaisemmin” tässä säännöksessä tarkoitetulla alennusmyyntejä edeltävällä

kieltoajalla pyrittiin kahteen tavoitteeseen eli siihen, että sillä varmistetaan välittömästi ennen alennusmyyntiaikaa ja alennusmyyntiaikana sovellettujen hintojen läpinäkyvyys kuluttajansuojan edistämiseksi ja toisaalta taataan elinkeinonharjoittajille yhtäläiset myyntimahdollisuudet ja suojataan pienkauppiaiden toimintaa.

25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa toiseksi, että WHPC:n 53 §:n 1 momentissa säädetyn kiellon oikeuttamiseksi on tarkistettava, että ”toimenpiteellä voidaan tosiasiallisesti edistää kuluttajansuojaa”.

26 Ennakkoratkaisupyynnöstä ei näin ollen ole mahdollista päätellä, pyritäänkö WHPC:n 53 §:n 1 momentilla tosiasiallisesti kuluttajansuojaan liittyviin tavoitteisiin.

27 On kuitenkin muistettava, että ennakkoratkaisupyynnön yhteydessä unionin tuomioistuimen tehtävänä ei ole lausua kansallisen oikeuden tulkinnasta, vaan tämä tehtävä kuuluu yksinomaan ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle. Unionin tuomioistuinten ja kansallisten tuomioistuinten välisen toimivallanjaon mukaan unionin tuomioistuimen tehtävänä nimittäin on ottaa huomioon ennakkoratkaisukysymyksiin liittyvät tosiseikat ja oikeudelliset seikat sellaisina kuin ne on määritelty ennakkoratkaisupyynnössä (asia C-519/08, Koukou, määräys 24.4.2009, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen, ei siis unionin tuomioistuimen, on tutkittava, pyritäänkö pääasiassa kyseessä olevalla kansallisella säännöksellä tosiasiassa kuluttajansuojaan liittyviin tavoitteisiin, tarkistaakseen, kuuluuko kyseinen säännös sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin soveltamisalaan.

29 Siinä tapauksessa, että ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin päätyy tähän lopputulokseen, on vielä ratkaistava, ovatko pääasiassa kyseessä olevan kiellon kohteena olevat ilmoitukset hinnanalennuksista ja sellaisista vihjauksia sisältävät ilmoitukset sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin 2 artiklan d alakohdassa tarkoitettuja kaupallisia menettelyjä, jolloin ne siis kuuluisivat kyseisellä direktiivillä annettujen säännösten soveltamisalaan (ks. vastaavasti em. asia Plus Warenhandelsgesellschaft, tuomion 35 kohta ja em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 16 kohta).

30 Tässä yhteydessä on huomautettava, että sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin 2 artiklan d alakohdassa määritellään erityisen laajaa sanamuotoa käyttämällä, että kaupallisen menettelyn käsitteellä tarkoitetaan ”elinkeinonharjoittajan tointa, mainitsematta jättämistä, käyttäytymistä tai edustamista, kaupallista viestintää, mukaan lukien mainontaa ja markkinointia, joka liittyy välittömästi tuotteen myynnin edistämiseen, myymiseen tai toimittamiseen kuluttajille” (em. asia Plus Warenhandelsgesellschaft, tuomion 36 kohta ja em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 17 kohta).

31 Pääasiassa kyseessä olevan myynninedistämiskampanjan kaltaiset toimet, joissa tavoitteena on houkutella kuluttajia kauppiaan liiketiloihin, ovat selvästikin osa jonkin toimijan kaupallista strategiaa, ja niillä pyritään välittömästi edistämään sen myyntiä ja menekkiä. Tästä seuraa, että ne ovat sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin 2 artiklan d alakohdassa tarkoitettuja kaupallisia menettelyjä ja että ne näin ollen kuuluvat sen aineelliseen soveltamisalaan (ks. em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Kun tämä on todettu, on tarkistettava, onko sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi esteenä sellaiselle kiellolle ilmoittaa hinnanalennuksista, josta on säädetty WHPC:n 53 §:n 1 momentissa.

33 Tästä on ensiksi todettava, että koska sopimattomia kaupallisia käytäntöjä koskevalla direktiivillä yhdenmukaistetaan täysin säännöt, jotka koskevat elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiä sopimattomia kaupallisia menettelyjä, jäsenvaltiot eivät voi toteuttaa, kuten direktiivin 4 artiklassa nimenomaisesti säädetään, mainitussa direktiivissä säädettyjä toimenpiteitä tiukempia toimenpiteitä edes silloin, kun ne haluavat saavuttaa korkeammantasoisen kuluttajansuojan (em. asia Plus Warenhandelsgesellschaft, tuomion 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Seuraavaksi on todettava myös, että kyseisen direktiivin 5 artiklassa mainitaan kriteerit, joiden avulla voidaan määritellä olosuhteet, joissa kaupallista menettelyä on pidettävä sopimattomana ja siten kiellettynä.

35 Kyseisen artiklan 2 kohdan mukaan kaupallinen menettely on siten sopimaton, jos se on huolellisen ammatinharjoittamisen vaatimusten vastainen ja vääristää olennaisesti tai on omiaan vääristämään olennaisesti keskivertokuluttajan käyttäytymistä tuotteeseen nähden.

36 Sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin 5 artiklan 4 kohdassa määritetään lisäksi kaksi täsmällistä sopimattomien kaupallisten menettelyjen ryhmää, jotka ovat direktiivin 6 ja 7 artiklassa yksilöityjen arviointiperusteiden mukaiset ”harhaanjohtavat menettelyt” sekä 8 ja 9 artiklassa yksilöityjen arviointiperusteiden mukaiset ”aggressiiviset menettelyt”.

37 Lopuksi on todettava, että saman direktiivin liitteessä I luetellaan tyhjentävästi 31 sellaista kaupallista menettelyä, joita kyseisen direktiivin 5 artiklan 5 kohdan perusteella pidetään sopimattomina kaikissa olosuhteissa. Kuten direktiivin johdanto-osan 17 perustelukappaleessa nimenomaisesti täsmennetään, nämä ovat näin ollen ainoat kaupalliset menettelyt, joita voidaan pitää sopimattomina ilman direktiivin 5–9 artiklan säännöksiin perustuvaa tapauskohtaista arviointia (em. asia Plus Warenhandelsgesellschaft, tuomion 45 kohta ja em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 34 kohta).

38 Pääasiassa kyseessä olevasta kansallisesta säännöksestä on todettava, että on selvää, että menettelyt, joissa kuluttajille ilmoitetaan hinnanalennuksista, eivät sisälly sopimattomia kaupallisia käytäntöjä koskevan direktiivin liitteeseen I. Näin ollen ne eivät voi olla kaikissa olosuhteissa kiellettyjä vaan ainoastaan sellaisen erityisen analyysin jälkeen, jonka avulla on mahdollista todeta näiden menettelyjen sopimattomuus (ks. vastaavasti em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 35 kohta).

39 On kuitenkin todettava, että WHPC:n 53 §:n 1 momentissa kielletään yleisesti ilmoitukset hinnanalennuksista ja niitä koskevia vihjauksia sisältävät ilmoitukset ilman, että olisi tarpeen määrittää kunkin yksittäistapauksen asiayhteyden perusteella, onko kyseinen kaupallinen toimi sopimaton sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevan direktiivin 5–9 artiklassa vahvistettujen arviointiperusteiden valossa (ks. vastaavasti em. asia Plus Warenhandelsgesellschaft, tuomion 48 kohta ja em. asia Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, tuomion 36 kohta).

40 Näin ollen esitettyyn kysymykseen on vastattava, että sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskevaa direktiiviä on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa säädetään yleisestä kiellosta ilmoittaa hinnanalennuksista ja vihjata niistä ilmoituksissa alennusmyyntejä edeltävinä ajanjaksoina, jos kyseisellä säännöksellä pyritään kuluttajansuojaan liittyviin tavoitteisiin. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on arvioitava, onko pääasian tilanne tällainen.

Oikeudenkäyntikulut

41 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla ja neuvoston direktiivin 84/450/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/7/EY, 98/27/EY ja 2002/65/EY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2006/2004 muuttamisesta 11.5.2005 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2005/29/EY (sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi) on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa säädetään yleisestä kiellosta ilmoittaa hinnanalennuksista ja vihjata niistä ilmoituksissa alennusmyyntejä edeltävinä ajanjaksoina, jos kyseisellä säännöksellä pyritään kuluttajansuojaan liittyviin tavoitteisiin. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on arvioitava, onko pääasian tilanne tällainen.

Allekirjoitukset